

Боже, видишь роненіе-то на мои тѣ сълзы, ты чувашь мое-то изъ дѣнь-сърце въздѣхваніе, — ты си сѣкадѣ, — ты си и въ тѣзи тѣмнѣ и студенѣ тѣмницѣ, — ты видишь мое-то на правдѣ страда-ніе. . . . Прости ми преблагій отче, ако съмъ было съ какво было, увредила твоѣ-тѣ пресветѣ благодѣть! О небесный творча, проводи Ангела хранителя, нека занесе гласъ на сладки-тѣ ми родители. — Ахъ! сладки мои родители, вы не знаете нищо за мое-то страданіе. — Вы мыслите, че ваша Геновева живѣе въ господство; — а не знаете, че има вече 6. недѣлы, отъ какъ пролива грозны сълзы въ тѣмнѣ и студенѣ тѣмницѣ, и живѣе само съсъ сухъ лебець и водицѣ — Ахъ! да може да достигне и наймалакъ гласецъ до ваши-тѣ уши, и да ви каже мое-то страданіе, вы бы отъ жалость распалени, ваше-то тѣло окрилатили, и менѣ на помощь долетали. — О, — колко сѣ днесъ честити спротивъ мене и най сиромаси-тѣ! — Тѣ баремъ гледать ношетъ небе-то посипано съсъ звѣзды, и между тѣхъ лунѣ-тѣ украсенѣ като царицѣ, а денемъ гледать слѣчано-то свѣтило, и по зелены-тѣ ливады съ различни бои украсено цвѣтіе, — а азъ млада въ тѣмницѣ тѣ да оплаквамъ дене-тѣ на животъ-тѣ си и да проливамъ грозны сълзы! — О Боже!! колко сѣ и прости-тѣ пастирски дѣщира по честити и по весели, нежели азъ, княжеска дѣщира и супруга Графова! — О мой супруже, мой Сигфриде! Ты си много далечъ отъ мене, — ты не знаешь, какъ страда твоѣ Геновева; днесъ е зето отъ неѣ сичко. — (зѣрва Голоса, мѣкѣва).
